קב.

לג.) שמניחין המזחה מעומד לכן לריך גובתה דקנה

מעומד דשילהי המוכר פירות (כ"ב

דף הא. ושם) אמר על כמין נגר היינו

קבורת חמור משמע במעומד החמר

ואם כן גובתא דקניא למה לי ויש

לומר שלא תכלה מלחלוחית הכותל:

מסיים ליה לרבי יוםי בר' חנינא.

קולם מן האויר אמאי הרי אלו

דרבי יוסי אמאי שבחלר של בעה"ב:

תרתי. פי׳ דסתרן אהדדי דהאי

למיתני לגופיה דפשיטא הוא דשוכר

בית בחצר שאין לו ברפת כלום ולא

תנא אלא למידק שברפת לבעל הבית

לפי שאין [בה] לשוכר כלום [ב] אבל

בחלר שיש לשוכר בה הילוך כניסה

ויניאה לביתו לא הוי דבעל הבית

והדר תני שאף שבחלר לבעל הבית:

פרט למזומן. וא״ת ואמאי לא

אסורין מפני דרכי שלום גזל גמור

הוי וי"ל דמרישה ניחה ליה למיפרך

וה״ה דמלי פריך מסיפא אי נמי לא

מצי למיפרך מסיפה דחיכה למימר

דהכי קאמר אסורות משום גזל גמור

הבינים ואמן מפני דרכי שלום: אר הבי אמאי אסורים משום גול.

ומשני אאמן פי' ולא אבילים וא"ת

אמן נמי הא לריך שילוח וי"ל כי

ליכא ביצים תחתיה וה״ה דה״מ למימר

כס"ד מעיקרא אבינים שנפלו יש גול

דאפי׳ משום דרכי שלום ליכא

פריך נמי מסיפא אמאי

בירשתי בפ"ק (דף יא:):

שלו. מימה ואי ליתא

שברפת לא אינטריך

שלא תפול אבל לפר"ת שמניח אותה מיושב כמו ספר תורה מונח

ובגיטין עט: ד"ה פנימית], ובהיטן עם דיים פרימינן, ג) ב"ק מט: לעיל יא. לקמן קיח. חולין קמא:, ד) לעיל יב., ד) [זבחים כה:], ו) חולין קלט: קמח: וחוס׳ שם פ"י, ו) ב"ב קה., שם פ"י, 1) ב"ב קה., ה) [דלא קרינא רש"ש],

מוסף רש"י זרק ארנקי בפתח זה. והפקירו לכל הקודם (לעיל יב.). אויר שאין סופו לנוח. בתוך החייר, כמונח דמי. וקנחו בעל הבית הרחשון, או לאו כמונח דמי. להכי בעי לויר שאין סופו לנוח בתוך הבית כמונח דמי, דאילו אויר שהיה סופו לנוח בתוך הבית פשיטא לן דאפילו קדם איש אחר וקלטה בתוך האויר לא קנה, דמשנכנס לאויר קנאו בעל הבית, דמנן במסכת גיטין (עט.) היתה עומדת בראש הגג וזרק לה גט, כיון שנכנס לאויר הגג הרי זו מגורשת, הוא למעלה והיא למטה כיון שילא מרשות הגג נמחק או נשרף הרי זו מגורשת (לעיל יב.). יוני שובד. יוני מלבריות יוני שובן. יוני מופריונ ש**קננו נטוכך** (חולין קלט:) ביציאת רובה הוא ב ביתור ראיחייבה לה בשילוח. באת בא אדת נמוא את האת כשהיא מטילה בילתה וכבר ינא רובה, חייב לשלח מקמי דתפול לחזרו, דאכתי לאו מומן הוא (שם קמא:). אי דלא הנתה חלרו. . הכי. אמאי אסורות משום גזל. ואפילו מפני דרכי שלום, והלא עדיין מגוף האם הוא, ומשני אאמן. דרכי שלום דקאמר אפילו על האם עלמה יש משום דרכי שלום (שם). ואיבעית דאילו על אמן אפילו משום לרכי שלום אין כאן, הואיל דרכי שלום אין כאן, הואיל ואינה נוחה לתופשה לא סמכה דעת בעל השובך עלה ואינו מתקוטט עם הלוקח, אבל מהבילים הוא מתקוטט דדעתיה עליהן ונהי נמי דלא קנה לו חלרו, משום דרכי שלום מיהא (mm). והשתא איכא דאמר רב יהודה אמר לזכות בביצים בר׳, מהשתא מצית לאוחמא מתניתין אפילו יצאה כולה ולא תקשי לר' יוסי ברבי חנינא דלאו מזומו הוא וחייבת בשילות משום בילה אחרונה זאת שלא עמדה האם עליה משהטילתה, ואף על פי שנפלה לחצר לא עלמו אם היה כאו לא היה יכול להחזיק בה, חלרו נמי לא מלי זכי ליה שאין זה מומן (שם). לזכות. לפשוט ידו תחת האם ולהחזיק בהם, כל קנייה דהפקר וכייה קרי ליה (שם). אי הכי אסורות בגזל מפני דרכי שלום. ותו לא, אי דשלחה. קודם הא בעי שלוחה בקמן דלאו בר שילוח הוא קמן בר דרכי שלום הוא ה"ק אביו של קמן חייב להחזיר לו מפני דרכי שלום: בזתני במשכיר בית לחבירו לשנה נתעברה השנה נתעברה לשוכר השכיר לו לחדשים נתעברה דרכי שלום: בזתני במשכיר בית לחבירו לשנה נתעברה השנה נתעברה לשוכר השכיר לו לחדשים נתעברה דהחזיק בה, הרי קנתה חלרו לבעל הבית וגזל מעליא הוא, ואי דלא שלחה היאך הוא יכול ליטלם לבינים, הא בעי שלוח קודם לקיחת הבינים כרב יהודה. ומשני בקטז

א) ופסחים ד.ן, ב) נעי בגובתא דקניא. ותולה אותה: ארישא. שוכר מישראל הוה דתניא בגובתא דקניא. מכאן נראה כמו שפירש רש"י במנחות (דף מוס׳ לעיל יא: ד"ה וכי רישא לא יוולנה בידו ויאא: ותוכי דמשרור דרוני בא אייביר ליי רישה לה יטלנה בידו ויצה: וחורי דמשכיר. דכיון דלה הוגריה ליה מסתמא דתורי דמשכיר הוו בה: בחלר דמשכיר. [א] שלא השכיר את החלר: **וסורי דאחו מעלמא.** וסתם גללים אפקורי מפקרינהו בארון ולא מעומד ובמנחות (שם) נמי עשאה כמין נגר פסולה והיינו

בעלים וקניא ליה חצרו ואפילו קדם השוכר והגביהן לא זכה בהן: יצא לו שם מציאה בעיר. שיצא קול בעיר שבא לבי שבור בתוך שדהו או מן הנהר הליף לתוכה דגים: והקולט מן האויר. שקיבל גללים לתוך כלי שנתן כלי באויר וקיבל גללים בתוכו: שלו. של שוכר: ושברפת ושבחלר. קס"ד בחלר שלא השכירה לו המשכיר: בשולי פרה. סמוך לנקביה דליכא אויר: זרק ארנקי. והפקירה לכל הקודם: תרתי. בתמיהה. תרתי אינטריכא לתנא למיתני ליתני חדא כיון דבשלא השכירה עסקינן מה לי רפת ומה לי חלר: שברפת שבחלר. המושכרת לשוכר כל הזבל שברפת שבה לבעל הבית ואשמעינן דהמשכיר את החצר לא השכיר רפת שבה: יוני שובך. שמבקשים מזונותיהן בשדה וקניהן בשובך. ואין אלו יוני הרדסיאות הגדילים בבתים: חייבין בשילות. הקן אם רובלת על הבילים דקרינאי בהן כי יקראי פרט למזומן דלאו מזומן נינהו: קרי כאן כי יקרא פרט למוומן. (כ) וכיון דהבילים שלו הוה ליה הקן מזומן דקן הוא הבילים: (ג) מיליחת רובה. קרינה בהן הו בלים ואם היה בא לתפוש קודם שתיגמר יניאתה חייב לשלח האם וליקח הבנים: אמאי אפורות משום גול. כיון דלא נפלה לחצרו: אאמן. כלומר גזל דדרכי שלום אפילו אאמן נמי קאמר דדעתו של בעל השובך עליהם דבטוח הוא דחוזרים למקומן לערב: וחי בעים חימה. הבינים ולה החמן: אפילו דנפלה לחלרו. חייבות בשילוח הקן ולא מזומן הוא כל זמן שאם רובלת עליהן ולא תיקשי לרבי יוסי בר׳ חנינא דכל היכא דאיהו וכו׳: אסורות מפני דרכי שלום. ותו לא בתמיהה: אי דשלחה. מי שנטלן: גזילה מעליא הוא. דהא קניא ליה חלרו: וחי דלח שלחה. הח בעי שלוחה ואיכא איסור שלח תשלח והדר את הבנים תקח לך וכו' מאי איריא גול: הכי גרסינן בקטן. הא דקתני דרכי שלום ותו לא בדלא שלחה ובקטן דלאו בר שילוח הוא דאינו חייב במצות: בותבר' נתעברה לשוכר. לא ירבה לו שכר חודש שהעיבור בכלל שנה: גמ'

מיתיבי סיוני שובך ויוני עלייה יחייבות

בגובתא דקניא ת"ר יהמשכיר בית לחבירו על אהשוכר לעשות לו מזוזה יוכשהוא יוצא לא יטלנה בידו ויוצא ומנכרי נוטלה בידו ויוצא ומעשה באחד שנמלה בידו ויצא וקבר אשתו ושני בניו מעשה לסתור אמר רב ששת ארישא: הזבל של בעל הבית ואין לשוכר אלא היוצא מן התנור ומן הכירים בלבד: במאי עסקינן אילימא בחצר דאגיר ליה לשוכר ותורי דשוכר אמאי של בעה"ב אלא בחצר דלא אגירא לשוכר ותורי דמשכיר פשימא 🐠 יגלא צריכא בחצר דמשכיר ותורי דאתו מעלמא קמו בה מסייע ליה לר' יוםי ברבי חנינא ידא"ר יוםי ברבי חנינא חצרו של אדם קונה לו שלא מדעתו מיתיבי אם אמר כל מציאות שיבאו לתוכו היום תקנה לי חצרי לא אמר כלום ואם איתא להא דא"ר יוםי בר' חנינא חצרו של אדם קונה לו שלא מדעתו אמאי לא אמר כלום הכא במאי עסקינן בחצר שאינה משתמרת אי הכי אימא סיפא יצא לו שם מציאה בעיר דבריו קיימין ואי בחצר שאינה משתמרת כי יצא לו שם מציאה בעיר מאי הוי כיון דיצא לו שם מציאה בעיר מיבדל בדילי אינשי מינה והויא לה כחצר המשתמרת מיתיבי זבל היוצא מן התנור ומן הכירים יוהקולט מן האויר הרי הוא שלו ושברפת ושבחצר של בעל הבית ואם איתא להא דר' יוםי בר' חנינא דאמר חצרו של אדם קונה לו שלא מדעתו קולם מאויר אמאי הרי הוא שלו אויר חצרו הוא אמר אביי במדביק כלי בשולי פרה רבא אמר אויר שאין סופו לנוח לאו כמונח דמי ומי פשימא ליה לרבא והא מיבעי בעי לה ידבעי רבא זרק ארנקי בפתח זה ויצאתה בפתח זה מהו אויר ישאין סופו לנוח כמונח דמי או לאו כמונח דמי התם לא מיפסק ולא מידי הכא מיפסק כלי ושברפת ושבחצר הרי אלו של בעל הבית תרתי אמר אביי הכי קאמר ושברפת שבחצר הרי אלו של בעל הבית אמר רב אשי הזאת אומרת

המשכיר חצירו סתם לא השכיר רפת שבה

תקח לך אפי' תימא דנפלה לה לחצרו כל היכא דאיהו מצי זכי ליה חצרו זכיא ליה וכל היכא דאיהו לא מצי זכי ליה חצרו נמי לא זכיא ליה א"ה אסורות בגזל מפני דרכי שלום אי דשלחה גזל מעליא הוא אי דלא שלחה

השנה נתעברה למשכיר ¤מעשה בציפורי באחד ששכר מרחץ מחבירו בשנים עשר זהב לשנה מדינר זהב לחדש

גמור ואאמן יש דרכי שלום: לא צריכא בקמן. ול"ג דשלחה קטן דאי שלחה קנה בעל השובך מדחורייתה וחטו משום דלקחו קטן יהה שלו חלה הקטן להח הבילים בלא שילוח שעדיין לא זכה בעל השובך בבילים ותיתה דאפי׳ בגדול ה״ת לאוקמי וכגון שנתן ידו או בגדו תחת הבינים בשעה שאם רובלת עליהם ולא נתכוין לזכות בבילים עדיין דאסור הוא אלא עשה כן כדי שלא יזכה בעל השובך בבנים אח"כ (ד) ושילח את האם ונטלן

עכשיו וזוכה בהן:

בשילוח יואסורות בגזל מפני דרכי שלום ואם איתא להא דאמר רבי יוםי בר' חנינא חצרו של אדם קונה לו שלא מדעתו קרי כאן יכי יקרא "פרט למזומן אמר רבא ביצה ביציאת רובה הוא דאיחייבה לה בשילוח ומיקנא לא קניא עד דנפלה לחצרו וכי קתני חייבות בשילוח מקמי דתיפול לחצירו אי הכי אמאי אסורות משום גזל אאמן ואיבעית אימא לעולם אביצים ומרנפיק רובה דעתיה עילוה והשתא דאמר רב יהודה אמר רב "אסור לזכות בביצים כל זמן שהאם רובצת עליהם שנאמר בשלח תשלח את האם והדר את הבנים

דראו בר שלוח הוא. והוא הדין דהוי מלי לשנויי כגון דעבר ונטלן מחת האם דגול מעליא ליכא, אלא ניחא ליה לשנויי בדרך היתר ולא כדרך איסור (שם)

מהל' תפילין הלכה יא סמג עשין נג טוש"ע ח"מ סי שיד סעיף ג וטוש"ע סי׳ רנא סעיף ב ורב אלפס

פח א מיי׳ פ״ו מהל׳

כאן ובסוף הלכות דף עא.]: יף עיון. פש ב מיי פ״ה מהלי תפילין הלכה י סמג עשין נג טוש"ע י"

שם: צ ג מיי פ״ו מהלכות שכירות הל' ה ועיין

בהשגות ובמגיד משנה סמג עשין פט טוש״ע ח״מ מי׳ שיג סעיף ג: מי׳ ד טוש״ע שס מי׳ צא ד טוש״ע

בהג"ה: בה מיי שם הל' ב :טוש"ע שם סעיף ב שוש ע שם פעיף כ. צג ו מיי פי"ג מהלי שחיטה הלכה ח סמג לאוין קכ טוש"ע י"ד סי"

רלב סעיף ב: צד ז מיי׳ פ״ו מה גזילה ואבידה הל׳ ז סמג עשין עג טוש"ע ח"מ מי שע סעיף א וסעיף ד: צה ח מיי פי"ג מהלי שחינוה הלי ח חמו לאוין קכ טוש"ע י"ד סי

רלב סעיף ב: צו ט י מיי׳ שם הל' יח: צו כ מיי׳ פ"ו מהלכות שכירות הלכה ב סמג עשין פט טוש"ע ח"מ סי' שיב סעיף טו:

תורה אור השלם ו בִּי יִקְרֵא קֵן צִפּוֹר (בְּיָרֶא בְּלֶלְ עֵץ אוֹ לְפָנֶיךְ בַּדֶּרֶךְ בְּכָל יַּדְּעֶּן דְּבֶּי, וּ יִּדְּעָ עַל הָאָרֶץ אָפְּרֹחִים או בִיצִים וְהָאֵם רֹבֶצֶת עַל הָאֶפְרֹחִים אוֹ עַל הַבִּיצִים לא תַקַּח הַאָם עַל הַבְּנִים: דברים כב ו 2 שַׁלֵח הְשַׁלַח אֶת הָאֵם 2 ַבַּנִים תִּקָּח לְךְּ לְמַעַן יִיטַב לְךְּ וְהַאֲרַכְתָּ דברים כב ז ימים::

הגהות הב"ח (ה) גם' לא לריכא בחלר (ח) גם לו לויכנו כוול דמשכיר. נ"ב ע"ל דף מט ע"ב: (ב) רש"י ד"ה קרי וכו׳ דכיון: (ג) ד"ה ביציאת כונה: (ד) תום׳ ד"ה לא וכו׳ אח"כ שילח כל"ל ואות ו' נמחק:

הגהות הגר"א

רש"י ד"ה בחלר דמשכיר שלא כו'. נ"ב אבל רמב"ם כתב אפי' השכירו וועמ"ש רבינו בח"מ סי" וריטב"א כתב דכה"ג הוא (וע"ם בק"ק ז):